

စင်စစ်
မောင်စုနင်း
(ဗုဒ္ဓိစာအုပ်)

အကြွေစနိုးပေမည်
ရွှေနှင်းထောင့်ထိုက်ချက်တယ်

ဒုတိယအကြိမ်

အပိုင်း (၁)

(၁)

‘အသေအချာ ကြည့်စမ်း၊ ဟိုးမှာ သစ်ရွက်ခြောက် ကလေး နှစ်ရွက်
ကိုတွေ့လား၊ ရေထဲမှာ မျောနေတယ်’

‘လှေကလေးတွေနဲ့ တူတယ် ဖေဖေ’

‘အေး၊ ဒီကမ်းကနေပြီး တစ်လံလောက်ပဲ ကွာတာ၊ အဲဒီ သစ်ရွက်က
လေးတွေကို မင်းတို့ ညီအစ်မလက်ထဲ ရောက်လာအောင် ဆယ်ကြစမ်း၊
ဘယ်သူက အရင် ရမယ်ဆိုတာ ဖေဖေ ကြည့်မယ်’

ဖေဖေ စကားအဆုံးမှာ ခင်မင်းလှိုင်က ဘေးဝဲယာဟိုဟို သည် သည်
ကြည့်ရင်း ကုံကော်ပင်အောက်က သစ်ကိုင်းခြောက်ကို သွားယူသည် ။
ခင်မင်းလှိုင် သစ်ကိုင်းခြောက်ကိုယူပြီး ပြန်လာချိန်၌ ခင်ဖုန်းလှိုင်က ရေ
ထဲသို့ ဆင်းလိုက်ပြီး ဖြစ်သည် ။ ရေမှာ ပေါင်ရင်းလောက်အထိ နက်သ
ည် ဖြစ်၍ လုံချည်အောက်ပိုင်းမှာ ရေတို့ ရွဲနစ်ပြီး စို၏။ ခင်မင်းလှိုင်က
သစ်ကိုင်းခြောက်ဖြင့် ကမ်းပေါ်မှ နေပြီး သစ်ရွက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲယူ
နေချိန်မှာ ခင်ဖုန်းလှိုင်က သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးကို ကိုင်ပြီး ကမ်းဆီ
သို့ ပြန်လာသည် ။

‘ရော့ ဖေဖေ’

ကမ်းပေါ်အရောက် ဖေဖေလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ခင်မင်းလှိုင်

င်က ခက်ခက်ခဲခဲ သစ်ကိုင်းခြောက်ဖြင့်ဆွဲယူလျက် လက်လှမ်းမီတော့မှ သစ်ရွက်ကလေးကို ဆွဲယူလိုက်၏။

‘နင်လုပ်နေတာ စိတ်မရှည်ပါဘူးဟာ’

သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးကိုယူပြီး ဖေဖေဆီကို ခင်မင်းလှိုင် လှည့်အလာမှာ ခင်ဖုန်းလှိုင်က လှမ်းပြေး၏။

‘ဒါပေမဲ့ မမလို လုံချည် ရေမစိုဘူးပေါ့’

ခင်မင်းလှိုင် စကားကြောင့် ရေစိုနေသည့် လုံချည်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ အင်းလျားကန်စပ်မှ ကံ့ကော်ပင်ရင်းမှာ ထိုင်လျက် ဖေဖေက ပြုံးနေသည် ။ ပြီးမှ ဖေဖေကစကားဆက်၏။

‘ငါ့သမီးနှစ်ယောက်လုံး တော်တယ်၊ လိုချင်တာကို ရအောင်ယူနိုင်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဖုန်းက စိတ်မရှည်ဘူး၊ သတ္တိရှိတယ်၊ လိုချင်တာကို ဇွတ်ယူတတ်တယ်၊ သမီးငယ် ခင်မင်းက ဉာဏ်ရှိတယ်၊ စိတ်ရှည်တယ်၊ အဲဒါတော့ကွာခြားတယ်၊ ဖေဖေ တစ်ခုပြောချင်တယ်၊ စိတ်ရှည်ပြီး ဉာဏ်ကိုသုံးတတ်သူက လောကမှာ စိတ်ချလုံခြုံမှုကိုရနိုင်တယ်၊ သမီးခင်ဖုန်းလို သတ္တိရှိပြီး စိတ်မရှည်တဲ့ သူက လိုချင်တာကို မြန်မြန်ရနိုင်ပေမယ့် လောကထဲမှာ အန္တရာယ် သိပ်များ တယ်၊ ရေပြင်ဟာ ကမ်းစပ်မှာ တိမ်ရမယ်လို့ ခန့်မှန်းရ လွယ်ပေမယ့် လောကရဲ့ မာယာအတိမ်အနက်ဟာ ခန့်မှန်းရ ခက်တယ်၊ စိတ်မြန်လက်မြန်နဲ့ ဆုံးဖြတ် လုပ်ကိုင်မှုကြောင့် ရလဒ်ကို မြန်မြန်ရနိုင်ပေမယ့် အခု သမီးလုံချည် ရေစိုရသလို တစ်စုံတစ်ခု ထိခိုက်နစ်နာမှု ရှိလာနိုင်တယ်ကွဲ့’

သည် တုန်းက ခင်ဖုန်းက အသက် ဆယ့်သုံးနှစ်၊ ခင်မင်းက အသက် ဆယ့်တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ။ ညနေဘက် အင်းလျားကို ဖေဖေ လမ်းလျှောက်တိုင်း သူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပါနေကျ။ စိတ်ဝင်စားစ

ရာ ဆုံးမစကားတို့ ကို ဖေဖေက ပြောပြနေကျ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ညစာ စားရန်အတွက် ဘူးသီးကြော်၊ ပဲကြော်တို့ ကို ဝယ်ပြီး ပြန်နေကျပင်။

သည် တုန်းကတော့ ဖေဖေစကားတို့ ကို ခင်ဖုန်း တိတိကျကျ နားမလည်။ လုံချည်ရေစိုတာပဲ လျှော်ပြီး လှန်းထားလိုက်ရင် နောက်တစ်နေ့ ပြန်ဝတ်လို့ ရပြီပဲဟု ကလေးတွေး တွေးခဲ့၏။ ညီမငယ် ခင်မင်းလို သစ်ကိုင်းခြောက်ဖြင့် ရေကို ယက်ပြီးမှ သစ်ရွက်ကို ယူလိုစိတ် မရှိခဲ့။

‘လူတစ်ယောက်ရေနစ်နေတာမြင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’ဟု နောက်တစ်နေ့ အင်းလျား ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း ဖေဖေက မေးသည် ။

‘ဆင်းဆယ်ရမှာ ပေါ့ ဖေဖေရဲ့ ’ဟု ခင်ဖုန်းက ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ခင်မင်းကရော’

‘ဟောဒီမှာ လူတစ်ယောက်ရေနစ်နေပြီ၊ ကယ်ကြပါဦးလို အော်မှာ ပေါ့ ဖေဖေ’ ဟု ပြောသည် ။

ဖေဖေက ပြုံးပြီး နားထောင်နေရင်းမှ အတူတွဲလျှောက်လာသည့် ခင်ဖုန်း၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်၏။ ပြီးမှ

‘ရေနစ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဆယ်နိုင်ဖို့ ငါ့သမီးရေကူးတတ်ဖို့ လိုတာပေါ့၊ ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ရေကူးတတ်ရင် သမီးပါ ရေနစ်သွားလိမ့်မယ်’

‘လူတစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတာကို ကူညီရမှာ ပေါ့ ဖေဖေ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုကူညီသင့်တယ်ဆိုတာ

စဉ်းစားရမှာ ပေါ့၊ ရေမကူးတတ်ဘဲနဲ့ ရေနစ်သူကို ဆင်းဆယ်ရင် သမီး
ပါ ရောနစ်လိမ့်မယ်’

‘သမီး ရေကူးတတ်အောင်သင်မယ် ဖေဖေ’

ခင်ဖုန်းက ထုံးစံအတိုင်း အလျှော့မပေး။

‘တစ်ဖက်သားကို အနစ်နာခံ ကူညီချင်တဲ့ စိတ်ကို ဖေဖေ ချီးကျူးပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အန္တရာယ်ကိုလည်း ကိုယ်စဉ်းစားတတ်ရမယ်ကွဲ့’

*

(၂)

စင်စစ် ချစ်သူ၏ စကားသည် ထာဝရ ကြားနေနိုင်သည့် အရာ ဖြစ်၏။ သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး မမေ့နိုင်ဆုံး အရာသည် ချစ်သူသာ ဖြစ်မည်။ ကြည့်စမ်း ... အချိန်၏ အတိုက်အစားကြောင့် စကားတို့ သည် မပြယ်မပျက်။ အသံတို့ သည် မဆိတ်မသုဉ်း။ ဟိုး ... အလျင်တုန်းကလို ကြည်မြဲနေဆဲ။ ချိုလွင်နေဆဲဟု ထင်သည်။ ။

တွေးဆခဏသည် ဟိုတုန်းကာလများ ကဲ့သို့ပင် ရင်ခုန်ချင်၏။ အာရုံရိပ်မှာ သူ့ပုံကို ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်လာသည်။ သူ့ဟန်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လာသည်။ ။

‘အရွယ်ရောက်လာလို့ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့မှ ဖေဖေပြောတဲ့ စကားတွေ အဖိုးတန်မှန်း သိလာရတယ်လေ၊ ဖေဖေခိုင်းတဲ့ ကိစ္စလေးတွေ၊ ဖေဖေမေးခဲ့တဲ့ မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေမိတဲ့ အဖြေလေးတွေမှာ ပဲ ကိုယ့်အကျင့်စရိုက်ကို ပြန်တွေ့နေရသလိုပဲ’

လေတစ်ချက်အဝှေ့မှာ မျက်နှာပေါ် လွင့်ကျလာသည့် ဆံစကို သပ်တင်ရင်း ပြောခဲ့ပုံကို ပြန်ပြီးမြင်ယောင်သည်။ ။

‘ခင်ဖုန်းရယ်’

စိတ်တွင်းမှ တမ်းတရေရွတ်သံသည် ရင်အနှံ့၌ ပြန့်သည် ထင်၏။

‘အောင် မှတ်မိသေးလား၊ အောင်နဲ့ စတွေ့ပြီး ရင်းနှီးကြတာလည်း အဲဒီ အကျင့်စရိုက် လေးတွေ ကြောင့်ပဲပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား’

ခေါင်းငဲ့၍ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပခုံးချင်း တိုက်လိုက်သည် ။ အင်းလျား ကန်ကို ဖြတ်တိုက်လာသည့်လေအေးကို တစ်ဝှေ့သွင်းလျက် ပြောလေ ဟု မေးခဲ့ပုံတွေ။

တစ်ဖက်စောင်းလျက် ထွက်လာခဲ့သည့် နံပါတ်ရှစ် ကားသည် မြေနီ ကုန်းရောက်တော့ ပိုပြီးကျပ်လာသည် ထင်ရ၏။ မြေနီကုန်း မှတ်တိုင်မှ တက်သည့် လူအုပ်ကြောင့် အတွင်းမှာ ရပ်နေသည့် လူများ ဒဿိးဒယိုင်ဖြစ်ကုန်၏။

မနက်ပိုင်း ကျောင်းချိန်အား၍ မေမေ့အတွက်ဆေးဝယ်ရန် ရန်ကုန် ထဲသို့ခင်ဖုန်းရောက်ခဲ့သည် ။ သိမ်ကြီးဈေးမှတ်တိုင်မှ တက်ပြီး မကြာမီ ပင် ကံအားလျော်စွာ ထိုင်ခုံနေရာရခဲ့၏။ သူ့ဘေးအတွင်းဘက်မှာ အမျိုး သားတစ်ဦး ထိုင်နေသည် ကို သိသော်လည်း သတိမထားခဲ့မိ။ တစ်လမ်း လုံး မိမိအတွေးနှင့်မိမိ လိုက်ပါလာခဲ့ရာ မြေနီကုန်းအရောက် တိုးဝှေ့ တ က်ကြသည့် လူအုပ်ကို ငေးကြည့်နေဖြစ်သည် ။ ကားစထွက်မှာ ကလေး ငယ်ကို ချီထားသည့် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို ခင်ဖုန်းလှမ်းမြင်၏။ တိုး ရင်းတိုးရင်းဖြင့် ထိုမိန်းမကြီးက အနားရောက်လာသည် ။

‘လာ ... အဒေါ် ဒီမှာ ထိုင် ထိုင်’

ပြောလျက် ခင်ဖုန်းက မတ်တတ်ရပ်သည် ။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ပင် သူ့ဘေးမှ ထိုင်နေသူ ကလည်း မတ်တတ် ရပ် လိုက်မှန်းသိ၏။

‘ခင်ဗျားထိုင်လေ၊ ကျွန်တော် ဖယ်ပေးလိုက်မယ်’

‘ရတယ်၊ ကျွန်မ လှည်းတန်းဆင်းမှာ ’

‘ထိုင်ပါ၊ ကျွန်တော်လည်း လှည်းတန်းဆင်းမှာ ပဲ’

ပြောပြီး သူကထွက်ပေးလိုက်၏။ သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခင်ဖုန်းကထိုင်လိုက်သည် ။ ခင်ဖုန်း ဘေးနားမှာ ကလေးနှင့်အဒေါ်ကြီးက ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မတ်တတ်ရပ်နေသည့်သူ့ကို ခင်ဖုန်းကတစ်ချက်ခိုးကြည့်မိသည် ။ လက်တန်းကိုကိုင်ရင်း ရှေ့တူရုံကြည့်လျက် လိုက်ပါလာသည် ကိုတွေ့၏။

ရာမညဆောင်ရှေ့ အရောက်မှာ ဖိနပ်သဲကြိုး ပြတ်သွားသည် ။ မကျေမချမ်းနှင့် တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်မိသေးသည် ။ ပြတ်သွားသည့် ဖိနပ်သဲကြိုးကိုကြည့်ပြီး ဘာလုပ်ရမည် စဉ်းစား၏။ အရင်အပတ်ကတည်းက ဖိနပ်သဲကြိုး ပြတ်တော့မည်ဟု သတိ ထားခဲ့မိသား။ ဖိနပ်အသစ် ဝယ်နိုင်ရန် မေမေ့ဆီက ပိုက်ဆံ တောင်းမည် စဉ်းစားပြီးမှ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် မတောင်းဖြစ်ခဲ့။ အမေ့မှာ ဈေးဖိုးငွေ နည်းနေပြီကို သိပြီး မတောင်းရက်ခဲ့။

အခုတော့ ဖိနပ်ကပြတ်ပြီ။ မထူးပါဘူးဟု စဉ်းစားပြီး ထိုင်ချလိုက်၏ ။ ထိုင်ပြီး ပြတ်သွားသည့်နေရာကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည် ။ ပင်အပေါ်သို့မဟုတ် ချိတ်တစ်ခုခုဖြင့် ပြန်တွယ်လိုက်လျှင် အခိုက်အတန့် စီးလို့ရမည်ထင်၏။ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပင်အပ်နှင့် ချိတ်မပါကြောင်းသိသည် ။ နောက်ဆုံးတော့ ဖိနပ်ကို အတန်းထဲရောက်အောင် လက်နှင့်ကိုင်သွားမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်၏။

‘ဖိနပ်ကြိုး ပြတ်လို့ လား၊ ကျွန်မမှာ ပင်အပ်ပါတယ်၊ ယူမလား’

အသံကြားတော့ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်မိသည် ။ မြင်ဖူးနေသည့် မျက်နှာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်၏။

‘ဟော... ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ပင်အပ်နဲ့ တွယ်လိုက်ရင် ရမယ်ဗျ’

မတ်တတ်ရပ်ရင်း ပြောလိုက်မိသည် ။

‘ခဏနေဦးနော်’

လွယ်အိတ်ထဲကို နှိုက်သည် ။ ပြီး ခဲတံ၊ ဖောင်တိန် ထည့်သည့် ဘူးကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်၏။ ဘူးကလေးဖွင့်ပြီး ဘူးထဲမှ ပင်အပ်ကိုယူလျက် သူ့ကိုပေးသည် ။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သိပ်မြင်ဖူးတာပဲ’

ပင်အပ်ယူရင်း သူပြောလိုက်၏။

‘မေ့နေပြီလား၊ ဟိုတစ်နေ့က ကားပေါ်မှာ တွေ့ဖူးတာလေ၊ ကလေးနဲ့ အဒေါ်ကြီးကို နေရာ ဖယ်ပေး လိုက်တာ’

‘ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ သတိရပြီ’

‘အစကတော့ ဘယ်သူမှန်း မသိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်မမှတ်မိလိုက်တယ်’

‘အေးဗျာ၊ ဒီတစ်ခါခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုကူညီလိုက်တာ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ရပါတယ်’

ထိုင်ပြီး ပြတ်သွားသည့် ဖိနပ်သံကြိုးကို ပင်အပ်ဖြင့် တွယ်သည် ။ ခိုင်မခိုင် နည်းနည်း ဆွဲကြည့်၏။ သည် နေ့အတွက်တော့ စိတ်ချရပြီဟု

ထင်သည် ။

‘ရပြီလား’

သူ့ကိုရပ်ကြည့်ပြီး ပြုံးလျက်မေးနေသည် ။

မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဖိနပ်ကို စီးကြည့်လျက် ရပြီဗျာ ကျေးဇူးပဲဟု ပြောလိုက်၏။ ကျွန်မသွားမယ်ဟု နှုတ်ဆက်ထွက်သွားတော့ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်နေမိသေးသည် ။

ဘယ်လိုမေ့လို့ ရမှာ တဲ့ လဲ ခင်ဖုန်းရယ်။

ခင်ဖုန်းနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သမျှ အရာရာကို ထာဝရသတိရနေ တတ်သည် ပဲ။ ခင်ဖုန်းသဏ္ဌာန်၊ ခင်ဖုန်းရဲ့ အရိပ်တွေဟာ နှလုံးသားမှာ ထွင်းထုထားခဲ့သလို ထင်ရှားနေခဲ့ပြီပဲ။

ဝေးကွာသွားစေမှုဟာ ချစ်သူတွေရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ရုပ်ဘဝတွေကိုသာ လွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့တာပဲလေ။ စိတ်ချင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတာ၊ ရင်ထဲမှာ ထာဝရ ငြိတွယ်စိုးမိုးနေနိုင်ကြတာ ဘယ်အရာကများ ဝေးသွားအောင် ခွဲနိုင်ကြမှာ မှီလဲ။

‘ဟေ့ကောင် ... အောင်ထိုက်’

‘ဟာ ... လန့်လိုက်တာကွာ’

နောက်မှ ရောက်လာသည့် သက်ထွန်းကို လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

‘သိပ် စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ မင်းကိုလွှတ်လိုက် ပါတဲ့ ။

‘အဟုတ်လား’

စားပွဲပေါ်သို့ လက်ထောက်၍ ရှေ့မှာ လာရပ်သည့် သက်ထွန်းကို
မော့ကြည့်ရင်းမေး၏။

‘တကယ်ပြောတာကွ၊ ပထမ သုံးလပတ်က စာရင်းတွေ ယူလာခဲ့ပါ
လို့ ပြောလိုက်တယ်’

ချက်ချင်း ထရပ်လိုက်သည် ။ ညာဘက်စားပွဲ အစွန်မှာ တင်ထားသ
ည့်ဖိုင်တွဲတွေကို တစ်ခုချင်းကောက်ယူပြီးရှာသည် ။ ကော်ပိုရေးရှင်းလ
က်အောက် စက်ရုံများမှ တက်လာသည့် ပထမ သုံးလပတ်စာရင်းဇယား
များ ပါသည့်ဖိုင်ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

‘မင်းပြန်လာရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်’ ဟု သက်ထွန်း
က ပြောသည် ။

သက်ထွန်းကို ခေါင်းညိတ် ပြပြီး ညွှန်ကြားရေးမှူး အခန်းဆီသို့ ဖိုင်
တွဲကိုင်လျက် လျှောက်သွားလိုက်၏။

‘ချို့ဆီက ဖုန်းလာတယ်’ဟု သက်ထွန်းက လှမ်းပြော သည် ။ ဖိုင်ကို
စားပွဲပေါ်သို့ တင်ရင်း ‘ကြာပြီလား’ ဟု မေးလိုက်၏။

‘သိပ်မကြာသေးဘူး၊ ခုတင်ကပဲ၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး အခန်းကိုသွားတ
ယ်၊ ဘာပြောပေးရမလဲဆိုတော့ ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူးလို့ ပြောပြီး ဖုန်းချ
သွားတာပဲ’

သက်ထွန်းက သူ့စားပွဲဆီသို့ လျှောက် လာပြီး ပြော၏။

‘အဘိုးကြီး၊ ပြန်ရောက်ပြီလား’

သူတို့ ဌာနမှူးစားပွဲကို လှမ်းကြည့်ရင်း သက်ထွန်းကို မေးလိုက်၏။

‘မရောက်သေးဘူးကွ’

‘ညွှန်မှူးက အဘိုးကြီးနဲ့ စာရင်းနည်းနည်း ပြန်ညှိဖို့ ပြောလိုက်လို့ ကွာ’

‘နောက်မှ လုပ်ကွာ၊ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်မယ်’

သော့တန်းလန်းနှင့် စားပွဲအံ့ဆွဲကို သော့ခတ်လိုက်ပြီး သော့ကို ဖြုတ် ယူလိုက်၏။ ပြီးတော့ သက်ထွန်းနှင့်အတူ ရုံးပြင်ဘက် ထွက်ပေါက်သို့ ဦးတည်လျှောက်သည် ။

‘ခဏနေဦးကွာ’

ထွက်ပေါက် အနီးမှ ဌာနမှူး စားပွဲနား အရောက်သက်ထွန်းကို လှ ညှိပြီးပြောသည် ။

‘ဘာလဲ၊ ချို့ဆီ ဖုန်းဆက်မလို့ လား’

ပြီးပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

သက်ထွန်းက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ထွက်ပေါက် တံခါးမဆီသို့ ဆက်ထွက်သွားသည် ။

ဌာနမှူးစားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ချို့ဆီကို ဆက် လိုက်၏။

‘ဘာတဲ့ လဲ’

‘ဪ ... မနက် အိမ်က အငယ်မကို သွားနုတ်ဖို့ လိုက်ပို့စရာရှိလို့ သူ ကားနဲ့ လာခေါ်မယ်တဲ့ ငါ့ကိုပါစောင့်နေပါတဲ့ တစ်ခုခုသွားစားပြီးမှ သူ ငါ့ရုံးကို လိုက်ပို့မယ်တဲ့ ၊ ပြီးမှ သူတို့ ဆက်သွားမယ်တဲ့ ’

ချိုနှင့်ဖုန်းထဲက ပြောခဲ့သည့်အကြောင်းကို သက်ထွန်းအား ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ ။

‘အားကျတယ်သူငယ်ချင်းရာ’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အဝင်မှာ ပခုံးကို လှမ်းဖက်ပြီး သက်ထွန်းက ပြော၏။

‘ဘာလဲကွ’

‘ဪ ... ချိုဟာ မင်းအပေါ်မှာ တင် မကဘူး၊ မင်းအိမ်သားတွေအပေါ်မှာ ပါ ကောင်းတယ်၊ မင်းအိမ်သားတွေရဲ့ ကိစ္စကို သူ့ကိစ္စလို သဘောထားပြီး အကုန် လိုက်လုပ်ပေးတာပဲ’

စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး အချို့ပေါ့နှစ်ခွက်ဟု မှာ လိုက်သည်။ ။

‘ညီမတွေကလည်း ကွာ၊ ချို့ကို သိပ်ခင်တာ၊ တစ်ခုခုဆို ငါ့ကိုမပြောဘူး၊ ချို့ကိုပဲ ပြောတာပဲ၊ ချို့ကလည်း မငြိုမငြင် အကုန်လုပ် ပေးတာပဲ၊ အခု အငယ်မ သွားနာနေတာ ငါသိတယ်၊ ငါ့ကို ဘာမှ မပြောဘဲ ချို့ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်ထင်တယ်၊ သွားနုတ်ဖို့ ချို့က ချက်ချင်း စီစဉ်ပေးတာ ဖြစ်မယ်’

‘မင်းချို့ကို လက်ထပ်သင့်တယ်’

သက်ထွန်းမျက်နှာကို ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်မိ၏။

သည် စကားမျိုးကို ညီမငယ် သုံးယောက်လုံး ကလည်း ပြောသည်။ ။ စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ တက်နေသည့် ညီအငယ်ကောင်က သည် တစ်ခါတော့ ဘယ်သူမှ မညှာနဲ့ တော့ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးအတွက် အစ်ကိုကြီး စဉ်းစားပေးတော့ဟု သူ့ကိုပြောသည်။ ။

‘ငါ လက်ထပ်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး သက်ထွန်းရာ၊ ဟိုကောင်နဲ့ အငယ်မက ဘွဲ့ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ သူတို့ ဘွဲ့ရပြီးမှ ငါ့တာဝန်ကုန်မှာ’

သက်ထွန်းက လာချပေးသည့် လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်ကို သူ့ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏။

‘အဲဒါကြောင့် ချို့ကို လက်ထပ်သင့်တယ် ပြောတာပေါ့ကွ’

နားမလည်နိုင်သလို သက်ထွန်း မျက်နှာကို လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ၊ ချို့က ပြည့်စုံတယ်၊ သူ့ဘက်ကို ဘာမှ ပြန်ကြည့်စရာ မလိုဘူး၊ ဒီတော့ ချို့လို ဆရာဝန်မတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်လိုက်ရင်မင်းမှာ တာဝန်နည်းနည်း ပေါ့သွားတာပေါ့၊ မင်းတာဝန်ကို သူပါမျှထမ်းလို့ ရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား’

အကြမ်းပန်းကန် ထဲသို့ ရေနွေး ငှဲ့ထည့်ပြီး ပြုံးလျက် နားထောင်နေသည်။ ပြီးမှ ...

‘သက်ထွန်း၊ မင်းတို့ က ငါပြောရင် မယုံကြဘူး၊ ချို့နဲ့ ငါ အခုထိ ဘာမှ မဖြစ်ကြသေးဘူးကွ၊ မင်းတို့ က လက်ထပ်ဖို့ တွေ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတော့ ရယ်စရာ ကောင်းနေပြီ’

‘မင်းအပေါ်မှာ ချို့ဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ကြီးတယ် ဆိုတာ ငါသိပါတယ် အောင်ထိုက်ရာ၊ မန္တလေးရထား မှောက်တယ် ဆိုတဲ့ နေ့က သူ့ခမျာ ပျာယာခတ်နေတာပဲ’

ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်၏။

ထိုနေ့က အလုပ်ကိစ္စကြောင့် အောင်ထိုက် မန္တလေးသို့ သွားခဲ့ရသည် ။ ရထားမှောက်သည့်သတင်းရတော့ ချို့ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းလာပြီး အောင်ထိုက်ညီမများကို သွားပြောခဲ့၏။

‘ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲချို့’

အောင်ထိုက်ညီမ အကြီးဆုံးကလည်း ဘာမျှ မလုပ်တတ်။ ဘာလုပ်လျှင် ကောင်းမလဲဟု ချို့ကိုသာ မေးသည် ။

‘လုပ်ပါဦး မမချို့ရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’ ဟု ညီမငယ် နှစ်ယောက်က ချို့လက်ဖျားကို ဆုပ်ရင်း ပူပန် သောကဖြင့် ဆိုသည် ။

‘မန္တလေး လိုက်သွားရင် ကောင်းမလား’ ဟု ညီငယ် အောင်ထက်က ပြောသည် ။

ချို့က စဉ်းစားနေပြီးမှ ‘သူသွားတဲ့ မန္တလေးဖုန်းနံပါတ်ကို သူရုံးသွားတောင်းပြီး ဆက်ကြည့်ဦးမယ်လေ၊ စောင့်ကြည့်ပါဦး၊ လိုက်စရာလိုတော့ ချို့လည်း လိုက်ခဲ့မှာ ပေါ့’ ဟု ပြန်ပြော၏။

နောက် ညီမငယ် တစ်ဦးကို ကားပေါ်တင်ပြီး ရုံးချုပ် သက်ထွန်းရှိရာသို့ ရောက်လာသည် ။

သက်ထွန်းက အောင်ထိုက် တည်းမည့် ဘီယာစက်ရုံက ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးလိုက်၏။

‘ဘာသတင်း ရရ ချို့ဆီကို မြန်မြန်ဆက်ပြီး အကြောင်း ကြားပေးပါ ကိုသက်ထွန်းရယ်၊ ကိုအောင်ထိုက် ညီမတွေကလည်း ဘာမှ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ’ ဟု စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် သက်ထွန်းကို အထပ်ထပ်မှာ သည် ။

မန္တလေးကို ရောက်တော့ ခင်ဗျား ရောက်ပြီလား၊ ရောက်ပြီလားနဲ့

တစ်နာရီခြားလောက် ဖုန်းဆက်တယ်ဗျ။ ရောက်ရောက်ချင်း
ပြန်ဆက်ပါလို့ ဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့တယ်ဟု သူငယ်ချင်းက ဆီးပြောသည်
။

သည် ကတည်းက ချို့နှင့် ညီမများ ဖုန်းဆက်မည်ဟု သိလိုက်၏။ ချို့
ဖုန်းနံပါတ်ကိုတွေ့တော့ ငါ့အတွက် ချို့သောက ရောက်တတ်သည် ပဲဟု
နားလည်စွာ ခံစားရသည် ။

ချက်ချင်းပင် ချို့ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်၏။ တစ်ရက် နောက်ကျပြီးမှ
ရောက်သည် ကလွဲ၍ အားလုံး အဆင်ပြေပါသည် ။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဟု
ပြောလိုက်ရသည် ။

‘ပူလိုက်ရတာ ကိုအောင်ထိုက်ရယ်’ ဆိုသည့် ချို့အသံသည် ရင်တွင်း
မှ လာ၍ ချို့၏ ခံစားရသော သောကတရားကို ဖော်ညွှန်းပြဆိုကြောင်း
နားလည်သည် ။

‘ဒီနေ့ ဖုန်းမလာဘဲ ဘာအဆက်အသွယ်မှ မရရင်တော့ လိုက်လာ
တော့မလို့ ’ ဟု ပြောသည့်စကားကြောင့်လည်း ချို့၏ သံယောဇဉ်တရား
ကို သဘောပေါက်လိုက်၏။

‘မင်းဆီက ဖုန်းမလာမချင်း ချို့ ငါ့ဆီကို ခဏခဏ ဆက်တယ်၊ မင်း
ဆီက ဘာသတင်းရသလဲ၊ ရုံးကို ဖုန်းဆက်သလား၊ ဘာလား သိချင်လို့
တဲ့ ၊ မင်း ကောင်းကောင်း မွန်ပဲ မန္တလေးရောက်ပြီလို့ ငါ့ကို ဆက်ပြော
တော့ သူ့အသံ ကြည်လွင်နေတာပဲ၊ အခုမှ စိတ်အေးသွားရတယ်ဆိုတာ
ဖွင့်မပြောပေမယ့် အသံနားထောင်ပြီး ငါသိလိုက်တယ်ကွ’

‘ငါပြန်ရောက်တော့ ညီမငယ် အေးအေးက ပြောတယ်၊ အဲဒီနေ့က

ချို့ အလုပ်မသွားဘူးတဲ့ ၊ တစ်နေကုန် ဖုန်းထိုင်စောင့်မယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖုန်းနံနံ ၁၁ မှာ နေတာတဲ့ ၊ သူ့အိမ်ကိုတော့ သိပ်နေမကောင်းလို့ အလုပ်မသွားဘူးလို့ ညာပြောတယ်တဲ့ ’

‘အေးအေးက ပြန်ပြောတာလား’

‘အေးလေ၊ မင်းဆီက ဖုန်းနံပါတ်ကို ယူပြီးတော့ ချို့တို့ အိမ်ကို အေးအေးပါ ပါသွားတာပဲ၊ ခဏ နေပြီးမှ အေးအေးက အိမ်ပြန်ခဲ့တာတဲ့ ၊ အေးအေးကိုတောင် သူ ပြန်လိုက်မပို့တော့ဘူး၊ မမချို့ဖုန်းစောင့်ရင်း ကျန်ခဲ့မယ်၊ သတင်းထူးတာနဲ့ လာပြောမယ်လို့ ပြောသတဲ့ ’

‘အင်း... သံယောဇဉ်နော်၊ တော်တော်ပူလောင်တယ်ကွ’

သူ့ကိုကြည့်ရင်း သက်ထွန်းက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြောသည် ။

‘သွားရအောင်’

လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းလိုက်ပြီးတော့ ပြိုင်တူ ထရပ်သည် ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက အထွက် အတွေးထဲမှာ ချို့ပါလာသည် ။ ချို့မြရည် ... တဲ့ ။

ဒေါက်တာ ချို့မြရည်ပေါ့...။